

Arrest

nr. 349 898 van 7 juli 2026
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ULUSOY
Rijksweg 358
3630 MAASMECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 april 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2025 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. ULUSOY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2025 weigerde de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, 84, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.10.2024 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornamen: (...)

Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: (...)1998
Geboorteplaats: K.
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...) MAASMECHELEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde (...) (RR: ...) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, 82, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbeijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)"

Ter staving van de bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon ditmaal de volgende bewijzen voor:

- Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur bij (...) BV op naam van de referent + loonfiches
04.11.2024 — 31.01.2025
- IBO contract op naam van betrokkene met loonfiches

Vooreerst wat betreft de bestaansmiddelen van betrokkene zelf, kan hiermee geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het is immers weldegelijk de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken opdat is voldaan aan artikel 40ter en niet een derde of een familielid van de Belg. Het dient uitsluitend te gaan om de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger (zie daartoe Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019 en arrest nr. 255.940 van 2 maart 2023 van de Raad van State).

Wat betreft de tewerkstelling bij (...) BV kan men vaststellen dat de Belgische referentiepersoon niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt zoals voorgeschreven door art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij beschikt immers niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Overeenkomstig art. 42, 81, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt. Op die manier kan eventueel worden vastgesteld dat de Belg, ondanks dat er geen 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast ter beschikking is, toch op voldoende wijze in het levensonderhoud van het gezinslid en de Belg zelf kan worden voorzien zonder het risico ten laste te vallen van de Belgische overheden (OCMW en andere). De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen toch in aanmerking te nemen (arrest nr. 255.940 van 2 maart 2023 van de Raad van State).

Op de bijlage 19ter is expliciet opgenomen 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon van een persoon met een gezinslast, dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden'. Betrokkene werd aldus op de hoogte gebracht dat, indien de bestaansmiddelen niet toereikend zijn, bewijzen van de vaste en variabele kosten noodzakelijk zijn opdat de behoefteanalyse kan worden gemaakt.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat we enkel beschikken over een huurcontract, waarbij de huurprijs €975 per maand bedraagt. Er dient opgemerkt te worden dat bijna de helft van haar maandelijks netto bestaansmiddelen naar de huishuur gaat. Verder worden geen andere bewijzen voorgelegd van de vaste en variabele kosten van referentiepersoon, ondanks de vermelding op de bijlage 19ter. Na aftrek van alleen de huurprijs van de beschikbare maandelijks bestaansmiddelen (maand januari €2011,27) houdt

referentiepersoon 1036,27 euro over om alle andere vaste en variabele kosten van het gezin te voorzien, zoals water, verzekeringen, medische kosten, (tele)communicatie, voeding en drank, mobiliteit en transport, vrijetijdsbesteding etc. Behoudens bewijs van het tegendeel kan er niet zomaar aangenomen worden dat de beschikbare maandelijkse bestaansmiddelen voldoende zijn om in het levensonderhoud van alle gezinsleden te voorzien wetende dat uit de resultaten van het huishoudbudgetonderzoek van Statbel (het Belgische Statistiekbureau) blijkt dat de gemiddelde jaarlijkse uitgaven voor een huishouden van 2 volwassen personen in het Vlaams Gewest 6276 euro (=523 euro/maand) voor voeding en niet-alcoholische dranken, 1818 euro voor kleding en schoenen (=151,5 euro/maand), 555 euro voor leidingwater en afvalophaling (= 46,25 euro/maand), 2062 euro voor elektriciteit, gas en andere brandstoffen (= 171,83 euro/maand), 1248 euro voor (tele)communicatie (= 104 euro/maand) en 2577 euro voor verzekeringen allerhande (= 214,75 euro/maand) bedragen'. Het is daarom, behoudens bewijs van het tegendeel, niet ernstig aan te nemen dat referentiepersoon met de voorhanden zijnde bestaansmiddelen alle kosten van zichzelf en betrokkene kan betalen, gezien de huurprijs al bijna de helft van de beschikbare bestaansmiddelen beslaat.

Het is bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, niet redelijk om, in afwijking van de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, alsnog het verblijfsrecht toe te staan aan betrokkene. Het is enkel de bedoeling van de wetgever geweest om te kunnen afwijken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, voor zover de Belg en zijn gezinsleden, gezien hun specifieke situatie, kunnen aantonen dat ze met minder bestaansmiddelen wel degelijk voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast in hoofde van de referentiepersoon het strikte minimum om een minimum aan waardigheid te garanderen en het verblijfsrecht aan betrokkene te kunnen toestaan.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De individuele behoefteanalyse, zoals voorgeschreven overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan niet in andere zin doen besluiten.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 40ter, §2, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

"Uit de lezing van art. 40ter §2, 1e lid Vreemdelingenwet volgt dat de referentiepersoon dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

De referentiepersoon (Belg) dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Op het ogenblik van de aanvraag bedroeg het referentiebedrag € 2.089.55 (120% leefloon).

Indien het inkomen van de referentiepersoon onvoldoende zou voorkomen, dient een behoefteanalyse te worden gemaakt. Indien uit de behoefteanalyse zou volgen dat de referentiepersoon toch op voldoende wijze zou kunnen voorzien in het levensonderhoud van het gezinslid en haarzelf zonder het risico ten laste van de Belgische overheden te vallen, kan alsnog worden gesteld dat aan de voorwaarde van stabiele inkomsten is voldaan.

Hoewel verzoeker voldoende naar recht heeft aangetoond dat diens echtgenote, de referentiepersoon maandelijks beschikt over voldoende en stabiele bestaansmiddelen, werd zijn aanvraag geweigerd.

Loon uit tewerkstelling (...) BV:

Vanaf november 2024 toont de referentiepersoon aan over een maandelijks inkomen te beschikken van ca. € 2.030,00 per maand, afhankelijk van de gewerkte dagen. Het basisloon bedraagt alleszins € 2.087,11, zoals mag blijken uit de loonfiches.

Ter staving brengt zij de volgende inkomstenbewijzen bij, zoals overgemaakt aan DVZ:

- Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur, deeltijdse tewerkstelling (34,5 u/week)
- Loonfiche november (04.11.2024- 30.11.2024- 19 gewerkte dagen ingevolge feestdag): € 1.899,56;
- Loonfiche december (01.12.2024 -21.12.2024- 21 gewerkte dagen ingevolge feestdag): € 1.989,80
- Loonfiche januari (01.01.2025-31.01.2025- 22 gewerkte dagen ingevolge feestdag): € 2.011,27;
- Loonfiche februari (01.02.2025-28.02.2025- 20 gewerkte dagen): € 2.033,48;
- Loonfiche maart (01.03.2025 - 31.03.2025-21 gewerkte dagen): € 2.035,83;

Het is dan ook weinig ernstig van verweerster te stellen dat verzoeker niet naar recht aantoonde dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, gelet op het verwaarloosbaar verschil tussen het referentiebedrag en de werkelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon.

Eigen inkomsten verzoeker:

Verder heeft verzoeker nog voor de volledigheid zijn eigen inkomsten bijgebracht.

Verzoeker was tewerkgesteld onder een IBO-contract en genoot een inkomen van ca. € 1.600,00 per maand.

Dat verweerster stelt hiermee geen rekening te kunnen houden, strookt niet met het doel van de voorwaarde inzake de toerekende bestaansmiddelen. nu het doel dat de wetgever voorogen houdt, het uitsluiten van het risico is dat de verzoeker en /of referentiepersoon laste zouden vallen van de Belgische overheidsinstanties.

Door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker zelf alles in het werk stelt om over eigen inkomsten te beschikken, gaat verweerster voorbij aan dit doel.

(...)

Verzoeker is van oordeel dat hij op basis van de bijgebrachte stukken voldoende naar recht heeft aangetoond dat de referentiepersoon wél voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld onder art. 40bis en naar recht aantoonde dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De motivering van de weigeringsbeslissing van verweerster is aldus niet correct en stemt niet overeen met de werkelijke financiële toestand van het gezin

Dat voor zoveel als nodig verder dient opgemerkt te worden dat, hoewel de lidstaten over soevereiniteit beschikken om voorwaarden te stellen aan hun gezinsherenigingsbeleid, in het kader van de zorgvuldigheidsplicht van verwerende partij het arrest van het Europees Hof van Justitie van 04 maart 2010 als antwoord op de prejudiciële vraag van de R.v.St. (Nederland) van belang is (HvJ EU 4 maart 2010. nr. C-578/08, JV' 2010/177, m.nt. Groenendijk (Rhimou Chakroun/Staatssecretaris van Justitie).

“overwegend dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen”

Dat gezinshereniging als de regel wordt gesteld, en dat de voorwaarden die hieraan verbonden worden restrictief dienen geïnterpreteerd te worden.

Het is verweerster bekend dat verzoeker zelf eveneens over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten geniet [sic], zodat door verzoeker méér als voldoende het bewijs is geleverd doorheen zijn aanvragen dat geen risico bestaat in diens hoofde dat hij ten laste zal komen van het sociaal zekerheidsstelsel, de ratio legis achter de voorwaarden om over toereikende inkomsten te beschikken...

Dat verweerster het artikel 40ter miskent door een foutieve invulling en interpretatie te geven aan de voorgelegde bewijsstukken, en hierdoor ook het legaliteitsbeginsel geschonden is nu zij in haar motivering aanhaalt dat niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 40ter Vreemdelingenwet terwijl verzoeker tegemoetkomt aan de wettelijke bepalingen omtrent gezinshereniging om het netto inkomen van de referentiepersoon aan te tonen.

Meer nog, zoals supra bepaald, is door Europese rechtspraak geponeerd om een restrictieve interpretatie te geven aan de voorwaarden die de gezinshereniging beperken.

Louter ondergeschikt dient nog opgemerkt te worden dat, rekening houdend met de inkomstensituatie van het gezin, zij eveneens de toets van de behoefteanalyse zouden weerstaan, in tegenstelling tot de motivering van verweerster.

Verzoeker brengt onder stuk 12 enerzijds de inkomsten bij van het gezin, hetgeen in totaliteit neerkomt op ca. 3.650,00 € per maand. en anderzijds de vaste kosten van het gezin :

Huur: €975,00

Internet- telefonie: € 75- 80,00/maand;

Watergroep: € 98,00/ trim;

Eneco: € 56,00 per maand:

Het gezin beschikt nog over voldoende inkomsten om reserves op te bouwen/ te sparen.

Het middel is gegrond.

2.2. Tweede middel: schending materiële motiveringsplicht:

(...)

2.3. Derde middel: Schending ABBB-legaliteitsbeginsel-redelijkheidsbeginsel

Het gedrag van verweerster houdt volgens verzoeker een schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur, met name het legaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel,

Verweerster deelt aan verzoeker mee dat hij stukken dient bij te brengen m.b.t. de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. doch houdt hiermee geen rekening bij het nemen van haar beslissing.

De houding van verweerster strookt allerm minst met het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijke dossierbehandeling, nu zij beslist om voor een verschil van € 60,00 tussen het werkelijk inkomen van de referentiepersoon en het referentiebedrag dat vooropgesteld wordt; te concluderen dat de referentiepersoon niet zou kunnen voorzien in de uitgaven van het gezin.

Verweerster tracht in het kader van de behoefteanalyse bijkomende voorwaarden op te stellen/ hogere bedragen in aanmerking te nemen, terwijl uit Europese rechtspraak net volgt dat de voorwaarden in het kader van gezinshereniging restrictief dienen geïnterpreteerd te worden.

De beslissing schendt dan ook minstens het redelijkheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;

2.4 Vierde middel: Schending van art. 8 EVRM:

(...)

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter, §2, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de referentiepersoon moet beschikken over toereikende bestaansmiddelen en dat op het ogenblik van de aanvraag het referentiebedrag 2089.55 euro bedroeg. Indien het inkomen van de referentiepersoon onvoldoende is, dient een behoefteanalyse gemaakt te worden. Indien daaruit blijkt dat de referentiepersoon toch op voldoende wijze zou kunnen voorzien in het levensonderhoud van het gezinslid en zichzelf zonder het risico ten laste te vallen van de Belgische overheden, kan alsnog gesteld worden dat aan de voorwaarde van de toereikende inkomsten is voldaan. Vervolgens wijst verzoeker op het loon uit tewerkstelling van zijn Belgische echtgenote. Uit de laatste voorgelegde loonfiche van januari 2025 bleek dat zij 2011,27 euro verdiende. Gezien het verwaarloosbaar verschil tussen het referentiebedrag en wat de referentiepersoon verdient, acht verzoeker het standpunt van de gemachtigde weinig ernstig. Bijkomend wijst verzoeker op zijn eigen inkomsten. Hij heeft een contract voorgelegd en genoot een inkomen van ongeveer 1600 euro per maand. Dat de gemachtigde hiermee geen rekening wil houden, strookt niet met het doel van de toereikende bestaansmiddelen, nu het doel erin bestaat het risico uit te sluiten dat verzoeker en de referentiepersoon ten laste zouden vallen van de Belgische overheidsinstanties. Door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker zelf alles in het werk stelt om voor eigen inkomsten te zorgen, gaat de gemachtigde voorbij aan dit doel, aldus verzoeker. Verzoeker is van

oordeel dat hij op basis van de voorgelegde stukken wel heeft aangetoond te voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde. Verzoeker concludeert dat de gemachtigde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft miskend door een foutieve invulling en interpretatie te geven aan de voorgelegde bewijsstukken, nu werd gemotiveerd dat niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, terwijl hij wel tegemoetkomt aan de wettelijke bepalingen.

In het derde middel voert verzoeker aan dat zelfs indien enkel wordt rekening gehouden met de inkomsten van de referentiepersoon, er enkel sprake zou zijn van een klein verschil tussen het werkelijk inkomen van de referentiepersoon en het bedrag dat wordt vooropgesteld en hieruit te concluderen dat de referentiepersoon niet zou kunnen voorzien in de uitgaven van het gezin. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde geen correcte behoefteanalyse uitgevoerd, waardoor een schending van het redelijkheidsbeginsel voorligt.

Beoordeling

De relevante versie van artikel 40ter, §2, lid 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Er wordt niet betwist dat verzoeker onder meer een contract heeft voorgelegd met loonfiches aangaande zijn eigen inkomsten, teneinde aan te tonen dat zijn Belgische echtgenote voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste.

De gemachtigde heeft dienaangaande gemotiveerd dat wat betreft de bestaansmiddelen van verzoeker zelf, geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De reden die de gemachtigde daarvoor geeft, is dat het de Belgische referentiepersoon is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken, en niet een derde of een familielid van de Belg. De voorgelegde bestaansmiddelen van verzoeker zelf worden bijgevolg principieel uitgesloten.

Echter, verzoeker heeft een punt dat het feit dat de gemachtigde geen rekening wil houden met zijn eigen inkomsten, niet strookt met het doel van de toereikende bestaansmiddelen, nu het doel erin bestaat het risico uit te sluiten dat verzoeker en de referentiepersoon ten laste zouden vallen van de Belgische overheidsinstanties. Door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker zelf alles in het werk stelt om voor eigen inkomsten te zorgen, gaat de gemachtigde voorbij aan dit doel, aldus verzoeker.

Bijkomend en doorslaggevend kan de Raad niet voorbijgaan aan het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 aangaande het thans voorgelegde twistpunt. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof, naar aanleiding van prejudiciële vragen van de Raad aangaande de artikelen 40ter, §2, tweede lid en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aangenomen dat een verschillende behandeling tussen een gezinshereniger-statische Belg enerzijds en een gezinshereniger-derdelander anderzijds, waarbij voor de eerste categorie enkel met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belg zou mogen rekening gehouden worden, en bij de tweede categorie volgens het Hof van Justitie de herkomst van de bestaansmiddelen niet beslissend is, een schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Het Grondwettelijk Hof heeft daarbij onder meer verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X/Belgische Staat waarin het Hof zich onder meer uitsprak over artikel 7, lid 1, onder c) van richtlijn 2003/86, of de Gezinsherenigingsrichtlijn die betrekking heeft op gezinshereniging tussen derdelanders onderling, en waarin het Hof heeft gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen géén beslissend criterium is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan zodat de inkomsten die afkomstig zijn van een familielid niet uitgesloten zijn, mits zij vast, regelmatig en voldoende zijn. De Raad had er in zijn prejudiciële vragen op gewezen dat het steeds de bedoeling was van de wetgever om gezinshereniging met statische Belgen op dezelfde wijze te behandelen als gezinshereniging tussen derdelanders. Het Grondwettelijk Hof verwijst in punt B. 15.2 eveneens naar dat standpunt (*Parl. St. Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, pp. 11-12*).

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 38/2026 weliswaar nogmaals bevestigd dat gezinshereniging met een statische Belg aan striktere voorwaarden mag onderhevig zijn dan gezinshereniging met een niet-Belgische Unieburger, zoals hij eerder oordeelde in zijn arresten nrs. 121/2013 en 149/2019, maar oordeelt thans dat het verschil in behandeling tussen statische Belgen en derdelanders, zoals voortvloeit uit de interpretatie van de gemachtigde, niet conform de artikelen 10 en 11 van de Grondwet is, noch conform artikel 8 van het EVRM.

Het Grondwettelijk Hof formuleert het dictum in zijn arrest nr. 38/2026 van 2 april 2026 als volgt:

“- De artikelen 40ter, § 2, tweede lid, 1°, en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 «betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen», zoals van toepassing op de voor het verwijzende rechtscollege hangende zaken, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn, schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Bijgevolg heeft verzoeker een punt dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn voorgelegde loonfiches in het licht van artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting heeft de Raad verweerder gewezen op de voormelde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Verweerder heeft aangehaald dat de Raad hierover zal oordelen. Hij stipt wel aan dat bepaalde loonfiches maar voor het eerst bij het verzoekschrift werden gevoegd. De Raad volgt dat geen rekening kan gehouden worden met nieuwe loonfiches, die pas voor het eerst bij het verzoekschrift werden gevoegd, maar wijst erop dat uit de motieven van de gemachtigde in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker ook reeds een eigen contract en eigen loonfiches had voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat uit de bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ontegensprekelijk blijkt dat de gemachtigde uitsluitend dient rekening te houden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Hij citeert ook rechtspraak van de Raad en de Raad van State. Echter, zoals hoger toegelicht, heeft het Grondwettelijk Hof in het hoger aangehaalde arrest geoordeeld dat een dergelijke interpretatie een schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 8 van het EVRM. Het verweer in de nota met opmerkingen doet bijgevolg geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Ten overvloede blijkt inderdaad dat het bedrag van de inkomsten van de referentiepersoon zelf, reeds dicht het vereiste bedrag van 120% van het leefloon benaderde, zoals verzoeker aanvoerde in het derde middel. Verweerder heeft in de nota met opmerkingen een punt dat de gemachtigde is overgegaan tot een behoefteanalyse op grond van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, maar zoals blijkt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof mag, anders dan verweerder in de nota voorhoudt, ook in het kader van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen interpretatie worden toegepast waarbij uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger mogen in rekening worden gebracht, op straffe van een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 april 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES